

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27.09.2002, sp. zn. 7 To 343/2002, ECLI:CZ:MSPH:2002:7.TO.343.2002.1

Číslo: 50/2003

Právní věta:

K naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. nepostačuje skutečnost, že se odsouzený zdržuje na území České republiky po právní moci rozsudku, jímž mu byl uložen trest vyhoštění, ale je také třeba, aby byly příslušným soudem provedeny úkony, které zákon spojuje se započítáním výkonu tohoto trestu (§ 350b tr. ř.).

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 27.09.2002

Spisová značka: 7 To 343/2002

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí

Předpisy: § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Městský soud v Praze zrušil k odvolání obžalovaného I. V. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 21. 8. 2002, sp. zn. 3 T 119/2002, v celém rozsahu a znovu rozhodl tak, že obžalovaného I. V. zprostil obžaloby.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný I. V. uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák., kterého se měl dopustit jednáním popsaným ve výrokové části napadeného rozsudku. Za to byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem. Proti citovanému rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odvolání, v kterém namítal, že soud prvního stupně porušil zákon, pokud jej uznal vinným tímto trestným činem. Trestného činu dle § 171 odst. 1 tr. zák. se lze dopustit mařením nebo podstatným ztížením výkonu rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu. Z toho vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu nepostačuje pouhé nabytí právní moci rozsudku, kterým byl odsouzenému uložen trest vyhoštění z území ČR. Aby mohl být mařen výkon rozhodnutí, je třeba, aby v souladu s příslušnými ustanoveními probíhalo

vykonávací řízení. Pravidla pro nařízení výkonu trestu vyhoštění stanoví § 350b tr. ř. Z provedeního dokazování nevyplývá, že by obžalovaný byl někdy v souladu s tímto ustanovením vyzván k neprodlenému vycestování z České republiky, tudíž jeho jednání nikdy nemohlo naplnit znaky skutkové podstaty zažalovaného trestného činu. Situace, kdy se odsouzený k trestu vyhoštění vědomě zdržuje na území České republiky, aniž by byl příslušným soudem vyzván, aby neprodleně vycestoval z České republiky, nenaplnuje znaky trestného činu dle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. ani žádného jiného trestného činu. Z tohoto důvodu navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen a on byl obžaloby zproštěn v plném rozsahu.

Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání je zcela důvodné.

Odvolací soud doplnil dokazování v rámci veřejného zasedání spisem Městského soudu v Praze sp. zn. 46 T 17/2000. Předně přečetl k důkazu ty jeho části, které souvisejí s výkonem uloženého trestu vyhoštění. Po takto doplněném dokazování odvolací soud zjistil následující skutečnosti. Nesporným faktem je, že rozsudkem Městského soudu v Praze pod sp. zn. 46 T 17/2000 ze dne 19. 4. 2001, který nabyl právní moci dne 20. 9. 2001, byl obžalovanému V. uložen kromě trestu odnětí svobody i trest vyhoštění z území České republiky na dobu čtyř let. Obžalovaný trest odnětí svobody vykonal vazbou a byl propuštěn na svobodu. Svě odvolání proti tomuto rozsudku vzal zpět a tudíž Vrchní soud v Praze vzal toliko toto zpětvzetí odvolání na vědomí. Řízení o udělení azylu bylo ukončeno dne 29. 3. 2002, a to se zamítavým stanoviskem. Předseda senátu Městského soudu v Praze činný v trestní věci pod sp. zn. 46 T 17/2000 dne 17. 1. 2002 nařídil a zaslal Ředitelství služeb cizinecké a pohraniční policie nařízení výkonu trestu vyhoštění. Odsouzený však nebyl zároveň vyzván, aby z České republiky neprodleně vycestoval, jak to předpokládá ustanovení § 350b tr. ř. (na rozdíl od výkonu trestu zákazu pobytu, u něhož není třeba obdobnou výzvu odsouzenému adresovat a povinnost vyhnout se pobytu na zakázaném místě pro odsouzeného vyplývá přímo ze zákona a pravomocného rozsudku, kterým byl tento trest uložen).

Obžalovaný si byl po subjektivní stránce vědom toho, že se na území České republiky zdržuje neoprávněně. Jak sám uvedl ve své výpovědi, bydlel po různých známých a vystupoval pod cizím jménem, aby nedošlo k jeho vyhoštění z území České republiky. Trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle ustanovení § 171 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu tím (pod písm. b) tohoto citovaného usnesení), že se zdržuje na území České republiky, ačkoliv mu byl uložen trest vyhoštění nebo mu byl pobyt na území republiky zakázán. Výkon trestu vyhoštění upravuje ustanovení § 350b tr. ř. Odstavec 1 tohoto ustanovení uvádí: „Jakmile nabude právní moci rozsudek, kterým byl uložen trest vyhoštění, předseda senátu zašle nařízení výkonu trestu Policii ČR a vyzve zároveň odsouzeného, aby z České republiky neprodleně vycestoval.“ Podmínka výzvy odsouzenému, aby z České republiky neprodleně vycestoval, v tomto trestním řízení nebyla splněna a předseda senátu nečinil nic pro to, aby tento úkon provedl. Odstavce 2 a 3 téhož ustanovení pak umožňují předsedovi senátu stanovit odsouzenému určitou lhůtu k opuštění republiky. Zákon tedy počítá ze strany soudu jak s úkony směřujícími vůči policejním orgánům, tak i s úkony vůči odsouzenému.

V tomto směru je třeba uvést, že pokud by vůči odsouzenému byly podniknuty úkony, jejichž cílem by bylo vyzvat ho k vycestování z území ČR, a on svým počínáním zmařil provedení tohoto úkonu, např. vyhýbal se přijetí takové výzvy, bylo by možné v jeho jednání spatřovat maření, resp. ztěžování výkonu rozhodnutí podle ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. Tyto úkony však ze strany soudu nebyly vůbec učiněny. V nyní projednávané trestní věci tedy nelze obžalovaného postihovat za prostý úmysl se jim vyhnout.

Úvahy odvolacího soudu v této trestní věci lze tedy shrnout následujícím způsobem. Byť uvedené

skutečnosti svědčí jednoznačně o tom, že se obžalovaný ve smyslu § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. „zdržuje na území České republiky, ačkoliv mu byl uložen trest vyhoštění,“ samotná tato skutečnost nepostačuje k postihu za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 tr. zák. Z návěti tohoto ustanovení totiž vyplývá, že se jej může dopustit pouze „ten, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu.“ Bez toho, aby došlo k zahájení výkonu takového rozhodnutí a podniknutí všech úkonů, které jsou s tím podle zákona spojeny, nemůže tedy dojít k naplnění všech znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu.

Z právního posouzení dané věci lze tedy uzavřít, že k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. nepostačuje to, že se odsouzený zdržuje na území České republiky po právní moci rozsudku, jímž mu byl uložen trest vyhoštění, ale je třeba též to, aby byly příslušným soudem provedeny úkony, které zákon spojuje se započítáním výkonu tohoto trestu (§ 350b tr. ř.).

Odvolací soud tedy napadený rozsudek postupem podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil v celém rozsahu a sám svým vlastním rozsudkem obžalovaného I. V. ze skutku obžalobou kvalifikovaného jako trestný čin podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. zprostil, a to podle § 226 písm. b) tr. ř.